

малювання у Київському університеті святого Володимира (нині університет ТГШ). Його навіть було затверджено на посаді, але стати до своїх обов'язків учителя і вихователя він не встиг, через арешт.

У поемі «І мертвим, і живим, і ненародженим землякам моїм...» Тарас Григорович щиро закликав: «Учітесь, читайте, і чужому наuczайтесь, й свого не цурайтесь...»

Тараса Шевченка не випадково, а заслужено називають народним поетом. Його педагогічна спадщина адресована народу. В ній роздуми про те, як просвітити український народ, як допомогти йому обрати крапцю долю, як виховати Людину в людині.

ГІМНИ ПОСТРАДЯНСЬКИХ КРАЇН: ЛІНГВОКУЛЬТУРНІ ОСОБЛИВОСТІ

Кузьменко В.С., студент ННІПП НАВС

Науковий керівник: к.філолог.н., доцент, доцент кафедри гуманітарних та соціально-економічних дисциплін ННІПП НАВС Янковська Г.В.

Як відомо, державний гімн - офіційна урочиста пісня або інший музичний твір, що в музично - поетичній формі виражає державницьку ідею, соціальний ідеал народу та є офіційним символом держави. Тобто, ознаками державного гімну є: офіційний характер, вираження національного менталітету, музична чи музично-поетична форма, символ держави. У межах цього дослідження нас насамперед цікавитиме така ознака державного гімну як вираження національного менталітету, національної ідеї політичного чи історичного змісту.

Незважаючи на різні історичні умови написання гімнів та їх прийняття, відмінні риси кожного народу та їх менталітетні особливості, все ж такі можна виокремити схожі концепти такі, як свобода, слава, любов до Батьківщини, єдність нації.

Концепт «свобода» нероздільно пов'язаний із ідеєю незалежної держави і прослідковується майже у всіх гімнах пострадянських держав. Причину такого явища бачаємо в історичному минулому держав, які не мали незалежності, але прагнули цього. Цей концепт насамперед виражений іменниками: свобода, воля; прикметниками: вільний, незалежний, згуртований, суверенний; дієсловом: звільнення. Свобода у розумінні більшості пострадянських держав - це і цільовий орієнтир держави як минулого, так і сьогодення: («в битвах за волю, в битвах за долю переможний прапор ми зберегли» (гімн Білорусії), «вперед киргизський народ, шляхом свободи вперед» (гімн Киргизії), «під прапором Свободи верши свій шлях» (гімн Азербайджану)); і найвище благо держави, яке прославляють держави («слава свободі, свободі слава» (гімн Грузії), «слався батьківщина наша вільна» (гімн Росії), «хай живе моя Батьківщина, мій вільний Таджикистан» (гімн Таджикистану)); і благо, за яке готові віддати своє життя громадяни цієї держави (душу й тіло ми положим за нашу свободу (гімн України), «але блаженний той, хто помирає за свободу свого народу» (гімн Вірменії).

Наступний концепт «слава», який і виражений цим словом або ж похідними від нього: славний, прославлений, прославлятися, славитися та под. У гімнах пострадянських держав прославляється

побажання: «слався, слався гордою долею, край наш древній, край наш святий» (гімн Азербайджану), «слався землі нашої світле ім'я» (гімн Білорусії), «хай слава твоя сяє вічно, поки існує мир» (гімн Узбекистану). Як і свобода, слава сприймається як вагомий досягнення держави («могуча свобода, велика слава - твоє досягнення на всі часи» (гімн Росії), «свобода сьогоднішня наша співає нашому майбутньому на славу» (гімн Грузії)). Нерідко слава у гімнах пов'язана з минулим держави: «в сивій древності родилась наша слава» (гімн Казахстану), «духом предків відважних славні сини» (гімн Туркменистану), «славний дух твоїх предків з тобою» (гімн Узбекистану).

Нерідко сам гімн побудований так, що певна його частина відведена для возвеличення Вітчизни, похвалі їй. Називаючи свою країну, наявні такі лексичні одиниці, які вказують на концепт «любові до Батьківщини». Цікавим є і концепт «єдність націй», виражений за допомогою: іменників на позначення єдиної спільноти: сім'я, браття, сини, побратими, діти; іменниками: єднання, єдність; займенниками: наші, ми, нас. У гімнах нерідко наявне образне ставлення держави до громадян як ставлення матері до дітей чи землі до своїх рослин: «ти мати для всіх нас» (гімн Таджикистану), «наша улюблена мати-Вітчизна» (гімн Білорусії), «я посаджена тобою квітка» (гімн Казахстану).

Як бачимо у гімнах пострадянських країн наявні концепти: свобода, слава, любов до батьківщини, єдність націй, які й виражають дух народу, його заповітні переконання та основні прагнення.

ТЕОРІЯ АБСУРДУ АЛЬБЕРТА

КАМІО Коверко В.В., студент НШПП НАВС

Науковий керівник: к.і.н., доцент, завідувач кафедри гуманітарних та соціально-економічних дисциплін НШПП НАВС Цапко О.М

Абсурдизм - система філософських поглядів, що розвинулася з екзистенціалізму, в рамках якої затверджується відсутність сенсу людського буття (абсурдність людського існування).

Суперечливість світу і буття, сенс життя, ставлення до свободи, неоднозначна оцінка місця і ролі людини у світі та в суспільстві - всі ці питання завжди були відкритими і залучали мислителів у всі часи. Але особливо актуальними вони стали саме в ХХ століття, яке увійде в історію як епоха бурхливого розвитку техніки і появи техногенного середовища проживання, епоха драматичних політичних перетворень і глобальних воєн, епоха становлення і краху небачених до цього тоталітарних режимів.

Один з найвидатніших представників західної філософії ХХ століття був Альберт Камю (7 листопада 1913 - 4 січня 1960). Серед усього різноманіття філософських питань, порушених у творчості А.Камю, велика його увага приділялася саме поняттю абсурду. Камю аналізував ідеї сучасних йому філософських шкіл і деякими своїми думками та висновками полемізував з ними. У своїй творчості Камю висунув власну точку зору на ці проблеми, що робило їх цікавішими для сучасного читача. Філософські погляди А. Камю суперечливі і